

REDACTIONEEL GEDEELTE

TANDHEELKUNDIGE VERZORGING DER VOLKSMASSA

613.314 : 304.

Onder bovenstaand opschrift vinden wij in „Het Volk” van 14 Dec. j.l., naar aanleiding van een bespreking van de Raadsvergadering van Amsterdam waar het negende Hoofdstuk der begrooting werd behandeld, het volgende vermeld:

Dr. Sajet heeft daarbij een voorstel gedaan, waarmede hij een nieuwe zaak op de werklĳst der vroedschap heeft geplaatst. Het is niets nieuws, als wij beweren, dat de tandheelkundige verzorging der volksmassa nog veel te wenschen overlaat. Wie het geld niet heeft, om zich partikulier door een tandarts te doen behandelen, raakt er met zijn gebit al spoedig slecht aan toe. Er wordt in de arbeidersklasse veel pijn geleden, die voorkomen had kunnen worden als men tijdig deskundige hulp had kunnen zoeken. Om van voedingsstoornissen als gevolg van een niet goed behandelenden mond nog maar niet te spreken. De ziekenfondsen doen wat in hun vermogen is, doch hun financiën schieten te kort om hier afdoende baat te brengen.

Sajet konstateerde nu, dat ondanks den vooruitgang van wetenschap en techniek ook op dit gebied, het met deze dingen niet veel beter is gesteld dan een twintigtal jaren geleden. En hij kon zich, ter bevestiging dezer uitspraak, beroepen op een rapport, door deskundigen uitgebracht.

Hij liet het niet bij een speech, doch deed een voorstel, dat vraagt:

voortzetting van de mondbehandeling der kinderen, ook als zij de lagere school hebben verlaten;

een onderzoek naar een organisatie der tandheelkundige behandeling van het deel der bevolking, dat het in deze dingen zonder bijstand der overheid niet stellen kan.

B. en W. hebben het voorstel in prae-advies genomen. Wij hopen, dat het initiatief van onzen partijgenoot spoedig reële resultaten moge hebben. Het is dringend noodig!

De tandartsen zullen van deze belangstelling in den Amsterdamschen Gemeenteraad ongetwijfeld met veel genoeg kennis hebben genomen, maar wij veronderstellen wanneer bijv. het Hoofdbestuur van onze Maatschappij in deze aan gelegenheid om advies zou worden gevraagd, het antwoord nog niet zoo eenvoudig te geven zou zijn! En vooral niet, wanneer men het niet uitsluitend van Amsterdamsch standpunt bekijkt.

Wat de hoofdstad zelve betreft, zou eventueel een tandheelkundige Universiteitskliniek voor een belangrijk deel in de behoefte aan hulp kunnen voorzien, doch van verstrekkend belang is de hier ter tafel gebrachte principieele vraag, wat er geschieden kan voor de kinderen, die „gesaneerd” de scholen zullen verlaten en nu op twaalfjarigen leeftijd niet weten waar voortaan hun mond behandeld kan worden.

Bij de invoering der school-tandverzorging, die hier te lande in steeds meer gemeenten wordt ingevoerd, is er vaak op gewezen dat men een gevaarlijken stap doet in de verkeerde richting, door de school de taak der ouders te laten overnemen. Wanneer nu de eisch gesteld wordt, dat ook na het verlaten der school de gemeente tot plicht heeft, de kinderen ook verder te laten behandelen, dan vreezen wij dat dit het verzet tegen de invoering der school-tandbehandeling zal doen toenemen.

Men dient in het oog te houden, dat het hier twee verschillende problemen geldt.

De behandeling op de scholen, heeft in de eerste plaats ten doel er voor te waken, dat niet het slechte melkgebit de oorzaak wordt van een niet meer te herstellen mond op lateren leeftijd en dus te zorgen dat het kind op twaalfjarigen leeftijd met een goed onderhouden blijvend gebit de school verlaat en verder door een zesjarige propaganda voor mond-

hygiene de volksmassa het besef bij te brengen van de waarde van een goed functioneerend tandstelsel.

Daarnaast doet zich thans de vraag voor, op welke wijze men deze resultaten in de toekomst ook voor dat deel der bevolking, dat finantieel zeer weinig draagkrachtig is, kan behouden.

Die vraag te stellen is eenvoudiger dan haar te beantwoorden en toch is het duidelijk dat hiervoor een oplossing behoort te worden gevonden.

Het wil ons voorkomen, dat wellicht het initiatief voor een dergelijke oplossing, door de tandartsen zou kunnen worden genomen en dat het op den weg ligt van de Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde, naar middelen om te zien, die het mogelijk zullen maken dat om te beginnen deze twaalfjarigen met een minimum kosten geholpen kunnen worden.

Vast staat, dat men tegenover de verwoesting van de eenmaal voortgeschreden caries in verwaarloosde monden op lateren leeftijd vrijwel machteloos staat.

Daarom is het een verheugend verschijnsel, dat het Hoofdbestuur van onze Maatschappij deze kwestie in studie heeft genomen en wij dus binnen afzienbaren tijd mededeelingen hierover tegemoet kunnen zien.

Het is hier niet de plaats, uitvoerig op dit vraagstuk in te gaan, wij willen slechts aansporen te trachten deze funeste gevolgen bij een volgende generatie te voorkomen, door onze aandacht en onze werkkraft te concentreeren daar, waar onze hulp — na de school-tandbehandeling — op eenvoudige en doeltreffende wijze te verleen is!

N.